

פרשת תרומה

משיחת יו"ד שבט תשמ"ב

הנחה פרטית בלתי מוגה

כשהקב"ה רצה שיבנו עבורו את המקדש, ולפני כן את המשכן, באיזה אופן הוא רצה שזה יהיה? הוא רצה ש"כל נדיב לב" יביאו שלושה עשר או חמישה עשר דברים גשמיים, ומזה הם יבנו את המשכן, "ועשו לי מקדש", ואז יהיה "ושכנתי בתוכם".

מספרת התורה מה היה בשעת מעשה: כל העניינים כבר היו מוכנים בשמים - "ככל אשר הראת בהר". את כל העניינים שהיו במשכן שהוקם למטה, "הראת בהר" - הראו למשה רבינו בהר סיני. אבל זה היה משכן של אש - באופן רוחני העניינים היו קיימים. אומר הקב"ה שכל העניינים קיימים באופן רוחני, והוא מראה למשה משכן מוכן. אבל אז הוא אומר, שכיצד יכול להתקיים ה"ושכנתי בתוכם"? כיצד יכולה עצמותו ומהותו של הקב"ה לשכון כאן למטה? כשזאת המטרה, משכן של אש לא יועיל לצורך העניין; זה חייב להיות בעולם הזה התחתון, להיעשות מהדברים התחתונים, הגשמיים.

מתי יקיים הקב"ה "ושכנתי בתוכם"? דווקא כאשר יהודי, שהנשמה שלו נמצאת בגוף, יקח מה"זהב וכסף ונחושת" שלו וכל יתר החומרים המוזכרים שם, וימסור זאת לקב"ה, "ועשו לי לשמי". דווקא מזה נעשה המשכן והמקדש האמיתי, שנהיה באמת "הבית הזה". שכן, "השמים ושמי השמים לא יכללוך", הם לא מסוגלים להכיל את עצמותו של הקב"ה, כאמור בתפילת שלמה בנוגע לבית המקדש הראשון.

היכן המשכן צריך להיות? דווקא בעולם הזה התחתון. ומהיכן השיגו "זהב וכסף ונחושת"? מביזת מצרים ומביזת הים. "גזלו" ונטלו את העניינים הללו מהמצב החומרי שלהם, והעלו אותם למצב גשמי, כך שזה יוכל להיות 'כלי' ומשכן אל הקדושה - "לי - לשמי". על ידי שגוזלים מהעולם את ההעלם וההסתר שלו על האלוקות, ומבטלים את ההעלם וההסתר, מגלים בדברים הגשמיים שבעולם את "אמת ה' לעולם", את המציאות האמיתית שלהם.

ו"המעשה הוא העיקר": ככל שכוונתו של האדם תהיה גדולה, נעלית, אצילית ורוחנית, מה שדורשים מיהודי הוא שיקח את ידו הגשמית, ידו השמאלית, ויניח עליה תפילין בפשטות. ואז, ה"צל" - היד הגשמית, שהיא לא יותר מאשר הצל של היד הרוחנית, של החיות של הנשמה שנמצאת בתוך היד הגשמית. האדם עושה מהצל הזה 'כלי' שבאמצעותו הוא מקיים את רצונו של הקב"ה. וזה מביא לשלימות של היד הגשמית והיד הרוחנית- ולשלימות האמיתית, שהיא קיום רצונו של הקב"ה, ו"המעשה הוא העיקר".

מהאמור למעלה מובן, שאי אפשר לצאת ידי חובה בכך שיש לו לב יהודי, ושיש לו ראש יהודי - כך שכל השכל והרגש שלו שקועים בענייני יהדות - אלא גם כל אברי גופו - ואפילו הציפורניים שבאצבעות הרגליים - צריכים להיות באופן של "תמים תהיה עם ה' אלוקיך". צריך להיות ניכר עליהם שהם שייכים ליהודי, וליהודי שהוא כמו שיהודי צריך להיות - מאוחד עם

פרשת תרומה

הקב"ה, שהרי על ידי 'אורייתא' [=התורה] נהיים "ישראל ואורייתא והקדוש ברוך הוא - כולם מציאות אחת". בדומה לבן יחיד שנולד להורים זקנים לעת זקנותם, כפי שאומר הבעל שם טוב בתור משל - שהם קשורים זה לזה באהבה עצמותית, עד כדי כך שבשום אופן אי אפשר להפריד אותם זה מזה. הם "כולא חד", דבר אחד ממש. וזה נהיה על ידי שעושים את כל הבריאה שברא הקב"ה, שתהיה דירה לו יתברך.

בבריאה שברא הקב"ה, ישנם עניינים של אור, ועניינים אחרים, שבהשוואה אל האור, הם עניינים של העלם והסתת - חושך וצל. והיהודי הופך גם אותם לחלק מהמשכן של הקב"ה. שהרי במשכן היו כלים שונים, גם כלים להוצאת הדשן והאפר, וכיוצא בזה. וכלים אלה היו חלק מהמשכן, והיו דרושים לצורך השלימות של המשכן, ועל דרך זה היה גם במקדש.

ועל דרך זה בחייו של כל אחד ואחת מישראל: על כל יהודי אומר הקב"ה "ושכנתי בתוכם". חז"ל מדייקים בלשון הפסוק, שלכאורה היה צריך להיות כתוב, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכי", בתוך המקדש. אבל כתוב "ושכנתי בתוכם" - תכלית הכוונה, המטרה היא שהקב"ה ישכון, על ידי המשכן, בליבו של כל אחד ואחת מישראל על ידי שהיהודי לוקח את כל העניינים שקיימים בעולם שלו - בין אם אלה עניינים שיקרים לו, כמו "זהב", או עניינים שחשובים בעיניו הרבה פחות, כמו "נחושת", וכיוצא בזה - כמו כל יתר העניינים המוזכרים בפסוק - והוא עושה מכולם ביחד מקדש ומשכן אחד ויחיד עבור האלוקים האחד והיחיד, עבור עצמותו ומהותו של הקב"ה.